

РЕШЕНИЕ

№ 15448

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Биляна Икономова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **2404** по описа за **2026** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по повод на касационна жалба, подадена от Д. П. П., чрез адв. Н., срещу Решение № 4703/29.12.2025 г. на СРС, Наказателно отделение, по НАХД № 13128/2025 г. по описа на СРС, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) №25-4332-019459/31.07.2025 г. на Началник сектор в СДВР отдел Пътна полиция- СДВР, с което на основание чл. 183 ал.5, т. 2 ЗДвП е наложена глоба в размер на 100 лв. и са отнети 10 контролни точки на основание Наредба №Из-2539/17.12.2012 г. на МВР за нарушение на чл.119 ал.1 ЗДвП.

В касационната жалба е посочено, че решението на СРС е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и в несъответствие с материалния закон. Твърди се, че са допуснати нарушения при разпитите на свидетелите. На следващо място се сочи, че не са обсъдени всички обстоятелства имащи значение за установяване виновността на жалбоподателя. Иска се решението на СРС да бъде отменено. Претендират се разноски.

В съдебно заседание, касаторът не се явява и не се представлява. Представена е молба от процесуалния представител на жалбоподателя, в която се поддържат доводите изложени в жалбата. Претендират се разноски.

Ответникът редовно призован, не се явява и не изпраща представител за участие в

производството. Представя писмено становище, в което развива аргументи за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в преклузивния срок по чл.211, ал.1 АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване, по реда на чл. 208 АПК, съдебно решение.

Според фактическите установявания на въззивната инстанция, на 20.07.2025 г. след 10.30 часа служители в ОПП-СДВР се намирали в патрулен автомобил на в района на бул. Ч. връх в [населено място]. Вниманието им било привлечено от водач на лек автомобил С. Ц 4 с рег. [рег.номер на МПС] , който движейки се по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], на кръстовището с [улица], не пропуснал пресичащите отляво надясно по посока на движението пешеходци, които вече били стъпили върху пешеходна пътека тип „Зебра“, маркирана с пътна маркировка М 8.1 и означена с пътен знак Д-17. Служители в ОПП-СДВР спрели водача, който бил сам в автомобила.

За установеното нарушение е съставен АУАН № G./20.07.2025 г., който е връчен лично на нарушителя. В срока по чл. 44 от ЗАНН от страна на нарушителя са постъпили възражения срещу АУАН.

Въз основа на АУАН е издадено Наказателно постановление №25-4332-019459/31.07.2025 г. на Началник сектор в СДВР отдел Пътна полиция- СДВР, с което на Д. П. П. на основание чл. 183 ал.5, т. 2 ЗДвП е наложена глоба в размер на 100 лв. и са отнети 10 контролни точки на основание Наредба №Из-2539/17.12.2012 г. на МВР за нарушение на чл.119 ал.1 ЗДвП.

Районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, както и че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Приел е също, че АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Според съда посоченото в НП нарушение е безспорно доказано.

Касационният състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Въз основа на така установената фактическа обстановка въззивният съд е обосновал извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно и издадено от компетентен орган, като по безспорен начин се установяват извършването на нарушенията, обстоятелствата, при които са извършени, както и лицето, което следва да бъде санкционирано.

АССГ възприема изцяло установената от СРС фактическа обстановка. При нейното установяване, решаващият съд не е допуснал съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на допускане, събиране и преценка на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на обвиненото в извършеното административно нарушения лице. СРС е събрал всички необходими и възможни за изясняване на делото доказателства и не е допуснал

процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и чл. 107, ал.2 и ал. 3 НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. Фактическите констатации на СРС са направени след анализ на събраните по делото доказателства - свидетелските показания, събрани в хода на съдебното следствие и съдържащите се в преписката писмени доказателства, приобщени към доказателствените материали по делото по реда на чл.283 от НПК вр. чл.84 от ЗАНН. Вътрешното си убеждение съдът е формирал без логически противоречия и без да изкривява техния истински смисъл и значение. Наличната доказателствена маса е била достатъчна за изграждането на несъмнени и категорични изводи за дейността на Д. П. П.. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН не е обвързваща за съда, поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение, че другите събрани по делото доказателства, не само не внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка, а напротив - я потвърждават, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин. В случая касаторът единствено навежда твърдения, без да ангажира доказателства, които да обосноват извода, че отразената в акта фактическа обстановка не отговаря на действителната. В този смисъл не са налице наведените касационни основания – неправилно прилагане на закона.

Съгласно чл. 119, ал. 1 от ЗДвП, при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. Според чл. 183, ал. 5, т. 2 от ЗДвП водач, който не осигури предимство, когато преминава през пешеходна пътека, се наказва с глоба в размер на 100 лв.

От събраните в производството пред СРС доказателства – схема на организацията на движението на мястото на установяването на процесното нарушение, е видно, че там има пешеходна пътека. Установява се също, че водачът не е осигурил предимство на стъпилите на пешеходната пътека пешеходеци.

Наложенията глоба е в законоустановения размер от 100 лв., съгласно цитираната по-горе разпоредба на чл. 183, ал. 5, т. 2 от ЗДвП.

Решението на СРС е правилно и частта относно отнемането на 10 контролни точки с издаденото НП. Отнемането на контролните точки не представлява административно наказание, поради което за тази част от НП не са приложими изискванията за форма по чл. 57 от ЗАНН. Непосочването на конкретна разпоредба от Наредба № Из-2539/17.12.2012 г. на МВР не води до незаконосъобразност на постановеното отнемане на контролни точки.

При този изход на спора и въз основа на направеното искане, на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, на ответника следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция - юрисконсултско възнаграждение. Съобразно изискванията на чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН същото следва да се определи по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в минимален размер на 66,47 евро, равняващи се на 130 лева.

По изложените съображения, Административен съд София - град, I касационен състав:

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4703/29.12.2025 г. на СРС, по НАХД № 13128/2025 г. по описа на СРС, НО,121-ви състав.

ОСЪЖДА Д. П. П., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ
ЧЛЕНОВЕ